



INFORMATIEBRIEF AAN DE VRIENDEN VAN HET KITALE AIDS PROGRAMME

Kitale, 8 oktober 2011,

Beste mensen,

Een hartelijke groet uit Kitale! Hopelijk maken jullie het goed.

Sinds mijn laatste schrijven zijn er alweer 7 maanden voorbijgegaan. Er is in die tijd zoveel gebeurd dat de tijd voorbijgevlogen is. We hebben in deze periode 7 grote workshops en veel gemeenschapsmobilisatie- en vervolgactiviteiten gehouden. Ook was er op 15 juni 2011 voor het eerst een grote "KAP Field Day", die begon met een zeer levendige optocht - onder luid tromgeroffel en met zelfgemaakte spandoeken - dwars door de hoofdstraten van Kitale naar de Gemeentelijke Sociale Hal. Daar aangekomen vertelden deelnemers van de verschillende KAP-projecten aan de ruim 500 bezoekers wat ons programma voor hen betekend heeft. Hoogtepunt was een wedstrijd tussen de AIDS theatergroepen. Het was een spetterend en heel geslaagd evenement. Het bezoek van Magda van Erkel, lid van het bestuur van de Stichting Vrienden van Kitale AIDS Programme, gaf ieder van ons de gelegenheid om met veel plezier wat meer van ons werk te laten zien.

1



Al met al zijn er de afgelopen maanden zo'n 35 theatervoorstellingen gehouden. Spelers komen uit de groep 'AIDS educatoren' - 'BPMers' - maar vooral uit die van de kansarme jongeren, de 'Unreached'. Het lukte deze laatsten zelfs om officiële goedkeuring te verkrijgen van de gemeentelijke- en districtsonderwijsdienst.

De voorstellingen vinden plaats op drukke markten, bij bushaltes en op scholen. Een belangrijk onderdeel van de presentaties zijn de discussies met het publiek over de gepresenteerde HIV risicovolle situaties.

De deelnemers spelen zo echt, dat enkele spelers drie weken geleden bijna door toevallig langskomende politieagenten werden gearresteerd. Na smeekbeden om eventjes langer te blijven kijken, vertrok het groepje ordebewakers gelukkig als hun beste vrienden.....

Toen ik ons teamlid Patrick laatst vroeg om de resultaten van het project voor de Unreached wat nader toe te lichten, vertelde hij mij het volgende:

"We hebben over het afgelopen jaar drie nieuwe groepen opgeleid. De workshops geven de deelnemers hoop in hun leven. Velen van hen dachten dat het leven voor hen nergens heenleidde. Sommigen dachten zelfs aan zelfmoord. De meesten van hen hebben nu de gevaarlijke groepen waar zij toe behoorden, zoals lokale bendes of alcohol- en drugsgebruikers, verlaten en zijn begonnen om positieve lokaal aanwezige middelen te gebruiken om iets nuttigs te doen, soms zelfs een klein inkomen te verdienen, zoals met het kweken van planten en boompjes, schilderen en het maken van spandoeken en andere kunst, het handelen in houtskool en het opvoeren van theater en *talkshows* in de buurten en scholen. Wanneer ze dit doen zien ze dat ze worden gerespecteerd en belangrijk zijn. Ze zijn in zichzelf gaan geloven. De talenten van sommigen van hen zijn zelfs ontdekt door andere organisaties die hen huren voor voorstellingen buiten de stad. Verschillende van hen maken nu gebruik van voorzieningen voor de jeugd, zoals clubs en de bibliotheek bij Chanuka (een andere NGO). De meesten hebben zich op HIV laten testen en richten hun leven nu zo in dat ze veiliger zijn voor HIV. Ze hebben sterke vriendengroepen gevormd die elkaar helpen. Sommigen zijn naar ons toegekomen om raad te vragen rond abortus, anderen zijn geholpen om de pijn van de gebroken gezinnen waar zij uitkomen aan te kunnen of zich te verzoenen met hun ouders. Weer anderen hebben al verschillende actiedagen georganiseerd, waarop zij samen met andere gemeenschapsleden delen van de sloppenwijken hebben schoongemaakt."

2

Een andere grootse gebeurtenis was de diplomering van de vredeswerkers afgelopen 30 september. Dit was het resultaat van twee en een half jaar zeer intensief werk en hulp van Boven. Het bleek de eerste feestelijke, min of meer ontspannen, gebeurtenis in deze streek te zijn sinds de crisis van 2008. Er namen meer dan 800 mensen aan deel, van oud tot jong en van dichtbij maar ook van uren lopen hoog op de berg. Ook Districts regeringsfunctionarissen en alle andere lokale leiders waren present.

Maar de weg erheen was niet eenvoudig en de vredessituatie blijft zorgelijk. Dat werd duidelijk in bijeenkomsten en workshops voor de ouderen, maar ook in die voor de jongeren afgelopen juli. Hier waren de onderwerpen: *AIDS, Traumaverwerking en Verzoening*. De deelnemers waren zorgvuldig uit alle zes in de streek aanwezige etnische gemeenschappen gekozen. Het begon erg moeilijk: De eerste twee dagen draaiden (ongepland) om de constante verzoeken om 'zitgeld' en 'geld in plaats van middageten'. Dit is een gevolg van de verschillende hulporganisaties die het gebied sinds de crisis hebben bezocht en daarbij meer of minder rijkelijk fondsen hebben 'rondgestrooid'. Aangezien geld een belangrijke rol speelt bij geweld (voor soms al een 'koopje' van 200 shilling wordt iemand 'uitgeschakeld'), is er in de cursus extra aandacht aan dit onderwerp gegeven. De workshop werd er bijna om gestopt. Maar men wilde toch verder, met *Verzoening* als belangrijkste onderwerp. De eerste helft van de week werd bovendien beheerst door grote angst, vooral voor elkaar. Halverwege de workshop begonnen enkele deelnemers getuigenis te geven van wat zij gedurende de crisis hadden gedaan en ervaren. Dat waren emotionele en pijnlijke

momenten. Toen ik aan het eind van de week de workshop kwam afsluiten vond ik de deelnemers diep gewikkeld in gesprekken in kleine en grotere groepen. Een ongelooflijke ontwikkeling, gegeven de voelbare angst enkele dagen daarvoor. Over zitgeld werd niet meer gesproken.....

De diplomering zelf was één grote oefening in samenwerking tussen mensen die veel moeite hebben met elkaar en steeds door geld worden verleid. Vanwege de lokale verworteling van de activiteiten, worden de KAP diplomeringen altijd in samenwerking met de lokale gemeenschappen uitgevoerd: KAP zorgt voor de diploma's, een kratje frisdrank en wat koekjes, terwijl de gemeenschap eventueel verdere festiviteiten regelt. Uitnodigingen en programma's worden samen gemaakt.

Ondanks ons dringend verzoek om van het feest geen politieke campagne te maken (volgend jaar zijn er weer verkiezingen in het land) werden er toch veel politieke figuren uitgenodigd, die bovendien nogal wat fondsen beloofden. Met een erg zwaar hart voelden we ons daarom in augustus genoodzaakt het evenement af te blazen. De teleurstelling was enorm. Gelukkig sloeg men de handen nogmaals in elkaar. Een voormalig regeringsfunctionaris schonk een koe en de lokale bevolking een geit, plus een totaal van bijna 50.000 shilling (€ 500). Daarmee was er ruim te eten voor alle aanwezigen en een prachtige dag waarop zelfs de regen, die overal ruim viel, het in onze streek liet afweten!

Behalve de bovenstaande activiteiten hebben ook kantoorwerkzaamheden, waaronder een verplicht, uitgebreid en geslaagd accountantsonderzoek en andere organisatorische zaken ons behoorlijk beziggehouden hebben.

Vorige maand werd mij gevraagd wat meer te vertellen over mijn inspiratie en teleurstellingen. Een samenvatting:

Een heel zinvol aspect van ons werk is dat we duidelijk met vitale zaken in het leven bezig zijn, daarin diepgang kunnen maken en er onze eigen talenten en ideeën in kunnen leggen. Ons werk biedt ons volop mogelijkheden tot capaciteitsopbouw op het meest basale gemeenschapsniveau, wat een heel bijzondere kans is. Bovendien zijn onze doelgroepen blij met wat we doen en zien we nogal eens resultaat. De intensiteit van het leven hier en de levenskunst van allerlei mensen zijn erg inspirerend. Mijn bijzondere collega's en vele mensen die we ontmoeten ook. Ons zeer hardwerkende en eerlijke team, waarvan degenen met de financiële taken er trots opgaan iedere cent te kunnen verantwoorden, is een enorme bemoediging om door te gaan. Wat mij ook moed geeft is dat ik nogal eens het gevoel heb dat we er niet alleen voorstaan: Sommige moeilijke plannen lopen dan ineens onverwacht soepel, we krijgen rake ideeën, er gebeurt iets dat helpt, of we bereiken resultaten waar we nooit op hadden durven hopen. En dan zijn er ons Keniaanse bestuur en de Stichting KAP in Nederland die zich zoveel moeite getroosten om ons te ondersteunen.

Natuurlijk is er een keerzijde. Zo ontmoeten we soms ook mensen die erg akelige dingen doen. De toenemende corruptie om ons heen zorgt ervoor dat alle werkzaamheden die met geld te maken hebben vaak stroperig, taai en uiterst irritant zijn. De samenwerking met curatief medische zorgverleners is soms erg pijnlijk en frustrerend, die met andere gelijkgerichte organisaties nogal eens moeizaam of onmogelijk, terwijl de onbekende en dreigende toekomst van onze toegewijde stafleden en medewerkers en het feit dat het zo ontzettend moeilijk is om voldoende fondsen te vinden, zorgelijk zijn. Ook doet het me zeer dat onze sympathieke bewakers nu al meerdere keren bont en blauw zijn geslagen door overvallers en dat de levensomstandigheden van velen hier zo

zwaar zijn. De elektriciteit, die soms net zo vaak uit als aan is, en andere technische hobbels zijn vermoeiend. Het leven lijkt hier wel een beetje op het klimaat: Het komt nogal in uitersten: Zelden hebben we motregen.

Twee weken geleden overleed in Nairobi de Keniaanse professor Wangari Maathai. Aan haar werd, tot verbazing van menig belangrijk persoon in Kenia, in 2004 de Nobelprijs voor de Vrede toegekend in herkenning van haar grote inspanningen tegen ontbossing en mensenrechten. In haar toespraak bij de uitreiking van deze prijs vergeleek zij zichzelf met een vogeltje dat een enorme bosbrand probeert te blussen terwijl grotere dieren de brand met zeker vermaak gadeslaan. Deze observatie en de enorme waardering die de afgelopen weken door velen over haar werden geuit, steken ook ons een hart onder de riem. Want dat kleine vogeltje komt ons erg bekend voor.....

Zoals gezegd doet onze Stichting in Nederland erg haar best om ons te helpen. Op 17 november a.s. organiseert zij daartoe een nieuw, geweldig en smakelijk initiatief, waarbij ieder die dat wil en kan wordt uitgenodigd om stampot te komen eten voor het Kitale AIDS Programme! De Vrienden in Nederland ontvangen apart een uitnodiging. Aangezien mijn vader mij voor zijn verjaardag laat overkomen, zal ook ik van de partij zijn. Natuurlijk begrijpen we dat voor verschillenden van jullie de afstand misschien te groot of de worst te machtig zal zijn. Weet dan dat iedere bijdrage, ook zonder kilometers boerenkool, van harte welkom blijft!

Laat ik hierbij tenslotte ook van de gelegenheid gebruik maken om iedereen die ons door de jaren heen zo geweldig heeft gesteund, heel hartelijk te bedanken. Graag zou ik dat persoonlijk doen. Aangezien dat echter onmogelijk is gebleken wil ik jullie graag, mede namens allen in KAP, laten weten dat jullie bijdragen en/of meeleven enorm worden gewaardeerd!

4

Tenslotte, mocht er interesse zijn in onze financiële informatie dan willen wij die graag verstrekken.

Met mijn beste wensen en hartelijke groet,
Jacinta

Jacinta van Luijk - Kitale AIDS Programme - P.O.Box 371 - (30200) Kitale - Kenya (Oost Afrika)
E-mail adres (zowel programma als persoonlijk): kitaleaidsprogramme@gmail.com

Donaties zijn welkom op: Bankrek.nr: 5160239 t.n.v. Stichting Vrienden van het KAP of 1066957 t.n.v. Missiehuis Mill Hill Oosterbeek t.b.v. "Kitale AIDS Programme" of "Jacinta van Luijk" (voornaam voluit). ANBI erkend.

ons werk wordt gesteund door

